

EL LECTOR ESCRIU

Aclariu-vos, si us
plau

Sr. Director,

Quan aquesta carta surti publicada ja s'hauran fet les eleccions. He esperat a escriure-la precisament per això, no volia que ningú la interpretés com una eina electoralista. Dit això, voldria fer esment de la presa de pèl i de l'oportunisme destraler que representa el fet que a Girona la Unió de l'Esquerra Catalana (UEC) tingués la barra de dir que ells estan per la independència dels Països Catalans.

Ja és ben trist i ridícul que a cada lloc on actuen canviïn la seva retòrica i la posin només en funció de la caça del vot, que a certs llocs de Barcelona diguin que votar la UEC és votar «Izquierda Unida» a Catalunya, i que a Girona diguin que votar UEC és un vot per la independència. Senyors meus, no prengueu el poble per estúpid. Podríeu tenir la decència del vostre col·lega Solé Tura, que si més no, no enganya la gent i és conseqüent amb el seu espanyolisme.

Qualsevol que conegui mínimament el joc de la política sap que l'aliança PSUC-ENE forma part d'una tàctica suggerida pel Comitè Central del PCE, que també contemplava l'acord amb la Unitat del Poble Valencià (UPV) i Euskadiko Esquerra (EE), per retardar l'enrument de l'eurocomunisme socialdemòcrata espanyol i per barrar el pas als moviments d'alliberament nacional. És evident que aquesta aliança no canvia en res la visió del PCE, ni del seu satèl·lit PSUC, envers la qüestió nacional, i sols esdevé un instrument tàctic del qual poden treure algun benefici. La diferència entre l'Entesa i aquells dos partits d'àmbit nacional estricte és que l'Entesa és un muntatge electoralista que històricament ha tingut la missió de torpedinar des de dins l'esquerra nacionalista (primer en van ser víctimes l'independentisme —PSAN i BEAN— i després l'autonomisme radical —ERC—). En canvi EE i UPV tenen una certa base social i no es limiten a anar a

eleccions com qui va de copes, i això els permet refusar aliances que només serveixen per retardar l'enfonsament del PC d'Espanya a les «colònies» i per seguir jugant a ambigüitats.

Senyors de la UEC, una organització independentista catalana no confondria mai la lluita d'alliberament nacional i social del poble d'Euskadi amb el «terrorisme»; una organització independentista sap quina és la funció dels cossos armats de l'Estat (no precisament defensar els drets de les nacions ocupades); una organització independentista sap que l'Estat espanyol és un marc dissenyat per les classes dominants i fet a la mida dels seus interessos, i per tant antitètic als sectors populars de les nacions sotmeses; una organització independentista sap per a què serveixen els funcionaris espanyols instal·lats a Catalunya (com ara aquell «maestro» de Sabadell membre del PSUC i CC.OO. que va interposar recurs contra la tímida llei del govern català a favor de la normalització lingüística en l'Ensenyament); una organització independentista sap quina és la funció de les organitzacions d'àmbit estatal (l'altre dia un colonialista espanyol ho exemplificava amb claredat, el tal paio sentia ferit el seu «patriotisme» arran del fet que l'única organització «imperial» que quedava a Melilla —CC.OO.— se n'havia anat a l'aigua, i, per tant, els darrers «lazos» amb Espanya quedaven desfets).

Ja per acabar, només dir que entre tots hem de potenciar les organitzacions que són veritablement nacionals i de classe, i deixar que s'ensorrin aquelles que consoliden la supeditació i el subjugament del poble treballador català. **Jaume Compte.** (Olot).

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Nota d'agraïment

La família Oliver-Porcell

agraeix les mostres de condol rebudes amb motiu de la mort de

Josep Oliver i Viver

Girona, 21 de juny de 1986

Tots els carrers de Girona

El carrer de Sant Isidre 428

El carrer de Sant Isidre es troba en l'antic terme municipal de Palau-sacosta. Ja existia, amb aquest mateix nom, abans que el municipi fos agregat al de Girona l'any 1963. L'origen del nom té una història molt bonica que ens ha estat amablement explicada per la senyora Niell, que viu al número 13 del carrer:

Les tretze casetes de planta baixa, totes iguals, que constitueixen el principal encant del carrer, van ser fetes el 1926 per un constructor de Santa Eugènia que es deia Jué. Les venia a «dotze-cents duros», com en deien aleshores, una quantitat molt important que pocs van poder pagar al comptat. La majoria ho van comprar a terminis, en deu anys, pagant deu duros cada mes. Això era també una quantitat considerable per a l'època, que no podia pagar qualsevol treballador. Per això la majoria dels que hi van anar a viure foren ferroviaris, que tenien un sou bo i segur.

La construcció d'aquestes casetes, que porten els números del 7 al 31 i que haurien de quedar protegides en el catàleg de patrimoni arquitectònic de la ciutat, va suposar l'obertura del carrer, fins aleshores inexistent. Els habitants de les cases van proposar a l'ajuntament de Palau-sacosta que bategés el carrer amb el nom del sant que correspongués al nom de fonts del més vell d'entre ells. Aquest era el senyor Isidre Baitg, els hereus del qual continuen vivint a la casa número 9. D'aquí que el carrer porti el nom de Sant Isidre.

Una altra casa arquitectònica-

Tretze casetes de planta baixa constitueixen l'atractiu principal del carrer Sant Isidre. Foto: Xevi Ruiz

ment interessant del carrer és la que fa cantonada a la carretera de Barcelona: Ca l'Agulló, construïda tot just acabada la guerra civil per uns majoristes de grans que tenien els magatzems als baixos de la casa. D'aquí les vuit portalades de pedra picada (quatre que donen a la carretera de Barcelona i quatre al carrer de Sant Isidre) que des de fa pocs anys romanen tancades amb envans, d'ençà que els propietaris deixaren de comerciar en el nom del gra.

El carrer compta amb clavegueram i té voreres entre la carretera de Barcelona i el carrer del Terri, però no en té entre aquest últim carrer i la riera que corre paral·lela a la tanca dels Químics, límit actual del carrer

de Sant Isidre per la banda de llevant. Aquest últim tros és el d'obertura més recent i s'hi han aixecat fa molt poc dos moderns blocs de pisos.

En els baixos d'alguns edificis del carrer hi ha petits tallers de ferreria, fusteria o altres activitats similars, i la cantonada amb la carretera de Barcelona contrària a Ca l'Agulló és ocupada per un taller de reparació d'automòbils.

A la façana de la casa número 7, primera de tota la filera feta fa 60 anys, s'hi conserva la placa original del carrer, de llauna i amb el nom en castellà, posada pel desaparegut ajuntament de Palau-sacosta.

J. Fabre

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Jordi Gómez i Mahugo

que morí d'accident el dia 28 de juny de 1986, a l'edat de 17 anys.

A.C.S.

Els seus afligits pares, Josep i Ramona; germans, Manuela i Miquel; Concepció i Joan; Araceli i Jordi; Feli i Joan, Toni i Anna; Sònia; àvia, nebots i tota la família participen a les seves amistats tan sensible pèrdua i els demanen que el tinguin present en les seves oracions. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà demà dilluns, dia 30, a l'Església Parroquial de la Cellerà.

Domicili mortuori: Carrer d'Amunt, 16

La Cellerà de Ter, 29 de juny de 1986

El 28 de Juliol 242 quilos d'Or

ET TOCARÁ

Premi de l'Or de la Creu Roja

Butlletes a la venda a: Banco Central, Banco Hispano Americano, Banco Exterior de España, Estancs i altres entitats col·laboradores.